

Grota nu-i o soluție

Samoila

Te plângi
De singurătate?
Dar ea e siguranța ta
În care te ascunzi,
Ca-ntr-o cetate
Pustie,
Sigur,
Ce poate maltrata.
Și când ți-e frică
Mai mult
Teama se cuibărește
În suflet,
Tăcerea te cuprinde
Ca un cult
Al sentimentelor
În muget.
Grota nu este o soluție!
În ea, integritatea ta
Dispare.
Te-ndepărtezi
De tine,
Fără discuție,
Și-n față moartea
Îți apare.
Zidul grotei tale
E tăcerea.
Nu are arme,
Dar e solidă
Și s-o corupi
Nu ai puterea
Și nici un suflet
De omidă.
Cauți ieșirea
Cea mai mică,
O crăpătură
În tăcere,
Să scapi de grotă
Și de frică
Dând singurătății
Ce ți se cere.
Dar poți?
Când lângă frică
Stă tristețea,

Care nu te scutește
De nimic?
În grotă sufletul
Își pierde tinerețea,
Înțelepciunea
Își fierbe ceaiul
În ibric.
Cine mai trece
Pe la tine?
Nici păsări,
Nici oameni,
Nici vânt
Și asta nu știu
Dacă e bine.
Te pierzi pe tine,
Într-un cuvânt.
Singurătatea
În care mai petreci
Te-a-mpins
În grota înghețată
Unde te speli
Pe mâini
Cu lacrimi reci
Printr-o mișcare
Neforțată.
Ai dărâma
Această grotă blestemată
Dar nu știi ce-o să pui
În loc,
Că dacă faci o altă grotă,
Modernizată,
Nu ai fi altceva
Decât un dobitoc.
N-ar fi mai bună
Filosofia?
Dar nu în zăngănit
De săbii
Ce-ar sfârteca
Și poezia,
Și dansul îndrăgit
De vrăbii.